

III.

Съ всѣко ново лѣто слѣдъ освобождението на България положението на Българитѣ въ Македония и Одринско ставаше все по-несносно. Видѣйки Турцитѣ, че тѣхното царство и тукъ, въ Македония и Одринско, ще се свърши день по-рано или день по-късно, удръха на развратъ, кражби и убийство.

Въ Прилѣпъ, слѣдъ бабаитствата и побоитѣ между Спиро Църне и Кючукъ Сюлеймана, Турцитѣ все по се разбѣсняваха.

Кючукъ Сюлейманъ дирѣше на всѣка стѣпка да убие Спирѣ Църне Харно, ама ялъ бѣше попарата отъ Спирѣ, та му се боеше. Веднажъ се начакали на „Шарена Чешма“, и Кючукъ Сюлейманъ се хвърлилъ на Спирѣ, туку тоя вече ни далъ, ни зелъ,—измжкналъ ятагана и се пусналъ на К. Сюлеймана, та той само съ бѣгъ се куртулисалъ отъ ножа Спировъ.

Това осрамило ептенъ Кючукъ Сюлейманъ, та той се сторилъ „качакъ“, а другитѣ Турци почнали явно да слѣдятъ Спирѣ, за да го убиятъ. Единъ недѣленъ день при беклемето на Хаджи Огняна излѣзалъ на Спирѣ царския ясакчия—бабаитъ и ужъ щѣлъ да го прѣтърси, пъкъ то, щомъ го понаближилъ, хваналъ се за кобуритѣ си—искалъ да гръмне на Спирѣ. Но и Спиро не спѣлъ: съ единъ скокъ юнака счепкалъ ржцѣтъ на бабаитина Турчинъ, хвърлилъ му кобуритѣ хе, далечъ, свилъ го за гущата, повалилъ го на земята и щѣлъ съ два прѣста да го удуши, ако не билъ отърчалъ да го моли Наумче съ други още на близо Българи.

Така за Спирѣ вече нѣмало животъ въ Прилѣпа. А едновременно и золумитѣ на Кючукъ Сюлюмана растѣли. Тоя все още се въртѣлъ скритомъ въ града, хващалъ момчета Българчета и докато не земалъ откупъ, то не ги пуцалъ. Българскитѣ първенци се оплакали на конака и чакъ тогасъ Кючукъ Сюлюманъ вече явно излѣзалъ съ Мурадъ Дервентли и още съ